

Arrest

nr. 178 532 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2016 met referentnummer 63608.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché E. GOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Tadzjiek te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U woonde in het dorp Parochi in het district Paghman van de provincie Kaboel tot u en uw familie in 1990 omwille van de burgeroorlog naar Islamabad, Pakistan, verhuisden. In 2004 keerden jullie terug naar Parochi. In 2005 begon u te werken als tolk voor het bouwbedrijf Contrack. Tot 2007 werkte u als vertaler van opleidingsdocumenten in een opleidingscentrum van Contrack in Kaboel. U werd vervolgens overgeplaatst naar de dienst Onderhoud waarbij u als tolk optrad in vergaderingen van Amerikaanse en

Afghaanse militairen met betrekking tot eventuele onderhoudsproblemen in militaire bases. Hiervoor werd u naar sites in de stad en elders in de provincie Kaboel gestuurd. In 2010 stuurde Contrack u voor hetzelfde werk naar het district Maidan Shar in de provincie Maidan Wardak. In oktober 2010 werd u op weg naar huis door de taliban ontvoerd. U werd vrijgelaten nadat uw vader losgeld had betaald. Enkele dagen later vertrok u uit Afghanistan. U vroeg op 17 januari 2011 een eerste keer asiel aan in België in het kader waarvan op 3 oktober 2011 werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u niet was ingegaan op een uitnodiging van de Commissaris-generaal. In augustus 2011 was u reeds teruggekeerd naar Afghanistan. Bij aankomst in Afghanistan vernam u dat uw vader en broer waren vermoord door de taliban omwille van uw eerdere werk voor Contrack. U was van plan met uw familie opnieuw uit Afghanistan te vluchten maar de dorpsouderen en de politie overtuigden u in Afghanistan te blijven. U nam vervolgens contact op met uw vorige manager om uw job terug te kunnen opnemen. In januari 2012 begon u opnieuw als tolk te werken voor Contrack. Enkele jaren na uw terugkeer naar Afghanistan werd u telefonisch bedreigd door de taliban. Later werd u ook bij u thuis in het dorp Parochi door hen gezocht. Ze vroegen u een van hen een militaire basis binnen te smokkelen. In december 2015 kwamen ze nogmaals bij u thuis en schoten uw broer die zich als u voordeed dood. U verliet Afghanistan vervolgens opnieuw vertrokken. U reside naar België waar u op 1 februari 2016 aankwam en op 2 februari 2016 een tweede asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara, de taskara van uw vrouw en zoon, werkbades, aanbevelingsbrieven, ontvangstbewijzen van Contrack, documenten met betrekking tot uw terugkeer naar Afghanistan, documenten van de Afghaanse autoriteiten in verband met uw problemen met de taliban, opleidingscertificaten, toelatingsbewijzen voor militaire bases, een schooldiploma, foto's en een document van de Duitse autoriteiten neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) kende u in uw land van herkomst problemen met de Taliban. Om die reden diende u in 2011 een eerste asielverzoek in bij de Belgische asielinstanties. U wachtte echter het einde van de asielprocedure niet af en keerde vrijwillig terug naar Afghanistan waar u zich opnieuw vestigde tot u in 2015 om dezelfde redenen opnieuw problemen kreeg met de Taliban.

Er dient vooreerst te worden gesteld dat uw verklaringen met betrekking tot de oorzaak van uw problemen met de Taliban –uw werkzaamheden bij Contrack- niet overtuigen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u sinds 2007 voor Contrack werkte (vragenlijst CGVS, p.2). Op het CGVS verklaart u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag echter dat u reeds in 2005 voor Contrack begon te werken (CGVS, p. 5). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt ontwijkt u de vraag en zegt u louter dat u eerst in het opleidingscentrum van Contrack werkte en daarna overgeplaatst werd naar de dienst Onderhoud (CGVS, p. 15 en 16). Aangezien deze stelling niet verklaart waarom u naar aanleiding van uw eerste aanvraag aangaf pas in 2007 uw werkzaamheden bij Contract te hebben aangevat, wordt u nogmaals gevraagd waarom dan niet eerder op de DVZ verklaarde sinds 2005 voor dat bedrijf te hebben gewerkt. U stelt echter opnieuw louter dat u altijd voor dat bedrijf heeft gewerkt (CGVS, p. 16).

Bovendien verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag uitdrukkelijk dat u tot 2010 voor Contrack werkte en dat u daarna nog voor het US Army Corps of Engineers in Maidan Shar werkte (vragenlijst CGVS, p. 2 en 3). Wat dit betreft verklaart u naar aanleiding van uw tweede asielverzoek echter dat u tot uw eerste vertrek uit Afghanistan (in 2010-2011) voor Contrack, dat onder toezicht van het ministerie van Defensie van Amerika en van het US Corps of Engineers opdrachten uitvoerde, werkte (CGVS, p. 5). U stelt daarbij uitdrukkelijk nooit voor iemand anders dan voor Contract te hebben gewerkt (CGVS, p.7). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt ontkent u dit gezegd te hebben in uw eerste asielaanvraag en zegt u louter dat u verklaard zou hebben dat u in 2010 werd overgeplaatst naar Maidan Shar (CGVS, p. 15). Dit is weinig overtuigend, temeer daar u tot twee keer toe op de DVZ verklaarde voor het US Army Corps of Engineers te hebben gewerkt.

Verder strookt de inhoud van de verschillende aanbevelingsbrieven van Contrack die u als bewijs voor uw werk bij dit bedrijf voorlegt niet met uw verklaringen. Ook onderling zijn de brieven tegenstrijdig. In een brief afgegeven in december 2013 wordt vermeld dat u van januari 2012 tot januari 2013 bij hen werkte als “computer operator”. U wordt gevraagd dit te verklaren waarop u meegeeft dat de computers en de database van het bedrijf toen waren vernield door een aanslag waardoor er een fout op uw brief stond, wat maar weinig kan overtuigen (CGVS, p. 14). In een brief van december 2014 staat dat u van december 2005 tot december 2010 voor de dienst Onderhoud werkte. Zelf verklaart u echter pas in 2007 naar de dienst Onderhoud te zijn overgeplaatst en daarvoor als vertaler in het opleidingscentrum

in Kaboel te hebben gewerkt (CGVS, p. 15 en 16). In een derde brief van september 2010 staat dat u sinds november 2007 werkte als tolk voor de dienst Onderhoud. Dit is niet alleen strijdig met de vorige brief waarin staat dat u sinds december 2005 voor deze dienst zou hebben gewerkt. Tevens komt dit niet overeen met uw eigen verklaringen. U zegt acht of negen maanden als vertaler in dat opleidingscentrum te hebben gewerkt (CGVS, p. 6). Echter, indien u, zoals u zegt, in december 2005 begon als vertaler voor het opleidingscentrum en daar actief bleef tot uw overplaatsing naar de dienst Onderhoud (welke in de brief in november 2007 wordt gesitueerd), betekent dit dat u bijna twee jaar in dit opleidingscentrum zou hebben gewerkt (CGVS, p. 15 en 16). In de laatste door u neergelegde brief van Contrack, vreemd genoeg enkele maanden na uw vertrek afgeleverd, wordt dan weer louter vermeld dat u voor hen als tolk gewerkt zou hebben van januari 2013 tot december 2015, terwijl u dus beweert voor hen te hebben gewerkt als vertaler en tolk sinds december 2005, met slechts een onderbreking tussen november 2010 en januari 2012 (CGVS, p. 4, 6, 7, 8 en 13). Dat alle door u neergelegde aanbevelingsbrieven van Contrack tegenstrijdige informatie bevatten zowel onderling als met uw verklaringen ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werkzaamheden bij het bedrijf.

Op basis van voorgaande vaststelling moet worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen inzake de oorzaak van uw problemen in Afghanistan namelijk uw band met Contrack. De badge die u ter ondersteuning van uw verklaringen hierover voorlegt volstaat niet om de geloofwaardigheid ervan te herstellen. Het document bevat immers een opmerkelijke schrijffout. Een badge van een Amerikaans bedrijf waarop staat dat u als "translater" zou werken roept immers vragen op die de bewijswaarde van het document ernstig ondergraven.

De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de oorzaak van uw problemen in Afghanistan ondermijnt logischerwijze ook de geloofwaardigheid van uw beweringen over de gevolgen ervan.

Deze wordt bijkomend ondermijnt door incoherente en onaannemelijke verklaringen die u in dit verband aflegt. Vooreerst zijn uw verklaringen over de omstandigheden waarin u naar Afghanistan terugkeerde en besliste om zich er opnieuw te vestigen weinig aannemelijk. U gaf in dit verband aan dat u terugkeerde omdat uw broer aangaf dat uw vader ziek was. Bij aankomst bleek dat uw vader en uw broer reeds 20 tot 25 dagen voor uw vertrek uit België (begin oktober 2010 volgens uw verklaring voor de DVZ - Verklaring meervoudige aanvraag, punt 15) werden vermoord (CGVS, p.8). Het is echter weinig aannemelijk dat uw broer u zou overtuigen om terug te keren naar uw regio van herkomst waar twee van uw familieleden net werden vermoord omwille van uw activiteiten en die van uw broer (CGVS, p.9). Ook uw verklaringen over uw eigen gedrag bij terugkeer in Afghanistan zijn onaannemelijk in het licht van uw beweerde ervaringen met uw belagers. Volgens uw beweringen werd u voor uw eerste vlucht uit uw land van herkomst immers door de Taliban ontvoerd en was er binnen de Taliban onenigheid ontstaan omwille van uw vrijlating. Een aantal taliban die van mening waren dat u met de dood diende te worden bestraft voor uw activiteiten, stonden u nog steeds naar het leven en hadden net uw vader en broer vermoord (CGVS, p.9 en p.10). Toch zou u volgens uw verklaringen hebben beslist om zich opnieuw in uw dorp van herkomst te vestigen (CGVS, p.4) en zich opnieuw in te laten met activiteiten die aan de basis zouden hebben gelegen van uw problemen met de Taliban (CGVS, p.12). Dergelijk roekeloos gedrag valt onmogelijk te rijmen met uw verklaringen inzake de vrees die u op dat moment koesterde. Wanneer u gevraagd wordt waarom u opnieuw begon te werken voor Contrack zegt u dat u vijf jaar lang – van 2005 tot 2010 – geen problemen heeft gekend met de taliban omdat uw werk zich situeerde in Kaboel (CGVS, p. 13). De problemen met de taliban zouden pas begonnen zijn wanneer u overgeplaatst werd naar Maidan Shar in de provincie Maidan Wardak omdat dit een onveilige regio is (CGVS, p. 13). Uw werk voor Contrack na uw terugkeer naar Afghanistan zou zich alleen in Kaboel afspelen (CGVS, p. 13). Gezien uw problemen met de taliban u en uw familie troffen in uw eigen dorp en niet in de provincie Maidan Wardak houdt dit weinig steek. U wordt dus opnieuw gevraagd waarom u besloot om opnieuw dit werk voor de buitenlanders op te nemen. Daarop verklaart u dat u geen hogere studies heeft gedaan en dat het moeilijk is om werk te vinden in Kaboel (CGVS, p. 13). Er zou bovendien geen ander werk in Kaboel te vinden zijn behalve voor buitenlandse werkgevers (CGVS, p. 13). Los van het feit dat uw verklaring, als zouden de buitenlanders de enige mogelijke werkgevers in Kaboel zijn, weinig weet te overtuigen kunnen louter economische motieven bezwaarlijk volstaan om dergelijk risico te verklaren.

Verder stroken ook uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot het moment waarop u opnieuw in de problemen zou zijn geraakt na uw terugkeer. U beweerde voor de Dienst Vreemdelingenzaken immers dat u reeds een jaar na uw terugkeer naar Afghanistan opnieuw werd lastiggevallen door de Taliban (Verklaring meervoudige aanvraag, punt 15). Voor het CGVS gaf u echter aan dat u pas na twee of drie jaar opnieuw in de problemen kwam.

Ook uw verklaringen over uw reactie op de hernieuwde problemen met de Taliban zijn ongeloofwaardig in het licht van uw eerdere contacten met hen. Zo is het opvallend dat u reeds na twee of drie jaar opnieuw door de taliban zou zijn gevisieerd maar dat u toch vierenhalfjaar in Afghanistan – in uw dorp –

bent gebleven. Gevraagd waarom u zolang in Afghanistan bent gebleven zegt u vreemd genoeg dat u geen problemen had (CGVS, p. 13). U voegt hier verder aan toe dat u dacht dat ze u met rust zouden laten omdat ze al wraak hadden genomen (CGVS, p. 13). U stelde verder naar aanleiding van het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u, nadat u telefonisch werd bedreigd, de politie en de ouderlingen contacteerde en dat zij u voldoende geruststelling boden om toch in de regio te blijven (CGVS, p.12). Dat u zich gezien de eerdere gebeurtenissen op dermate eenvoudige wijze zou laten geruststellen met betrekking tot de dreiging die van de telefoongesprekken uitging is onaannemelijk. Uw relaas in dit verband wordt nog minder aannemelijk wanneer u aangeeft dat u zelfs nadat u weigerde in te gaan op de vraag van de taliban om met hen mee te werken en u nogmaals met de dood werd bedreigd, gewoon thuis bleef wonen om de grond te verkopen en pas nadat uw broer werd vermoord uw regio van herkomst verliet (CGVS, p.12).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en die van uw vrouw en zoon en uw schooldiploma hebben louter betrekking op uw identiteit en herkomst en die van uw gezin. Bovendien staat op uw taskara dat u geboren bent op 29 mei 1985 terwijl u op de DVZ 28 februari 1986 als geboortedatum opgaf. Wat betreft de andere documenten over uw werk en de twee documenten van de Afghaanse autoriteiten met betrekking tot uw problemen met de taliban dient gezegd dat corruptie in Afghanistan wijdverspreid is en dat dergelijke documenten dan ook slechts enige bewijswaarde hebben indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Ook de foto's van u in de buurt van een gebouw van Contrack en westerse militairen zijn louter op zich niet staat de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. De documenten aangaande uw reisweg van België naar Afghanistan en het document van de Duitse autoriteiten hebben betrekking tot uw terugkeer naar Afghanistan in 2011, wat hier niet onmiddellijk ter discussie staat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4, § 2, b) en c) en 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat hij voor buitenlandse troepen en de Afghaanse overheid heeft gewerkt en verwijst naar een pagina uit de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013. Hij stelt dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met zijn profiel en dat het een algemeen bekend feit is dat tevens wordt bevestigd in voormelde richtlijnen van UNHCR dat mensen die voor buitenlandse troepen en de Afghaanse overheid werken worden vervolgd door de taliban. Verzoeker wijst er tevens op dat hij het slachtoffer is geweest van directe vervolgingen. Hij meent dat hij door zijn jarenlange tewerkstelling voor buitenlandse troepen en de Afghaanse overheid heeft bewezen dat er een vrees voor vervolging in zijn hoofde bestaat. Hij stelt dat hij niet hoeft te bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, maar wenst toch te verwijzen naar de bevestigingsbrief van het Openbaar Ministerie.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt als volgt in zijn verzoekschrift:

“Zowel verzoeker als zijn gezinsleden zijn slachtoffers geworden van de vervolgingen.

Verzoeker had een risicovolle job. Verzoekers werkgever is in oorlog met Taliban en verzoeker heeft een steenje bijgedragen in deze oorlog. (zie RvV 15 april 2015, arrestnummer 143 308)

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Verzoeker meent dat het feit dat op de badge van 2006 het woord “translatare” staat in de plaats van “translator” geen reden mag zijn om zijn tewerkstelling in twijfel te trekken. Hij stelt als volgt: *“Het kantoor van verzoeker lag op dat moment in ‘dispichari’ en was verhuisd op dat moment naar een zijstraat en 20 dagen later naar ‘sherpoo’.* In die periode kregen de medewerkers.” De reden voor het verkeerd spellen op de badge van 2006 legt hij bij een aanslag waardoor zijn informaticasysteem volledig was vernietigd en waarvan hij foto’s neerlegt.

Verder meent verzoeker dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn werk bij Contrack, dat hij begon in 2005 tijdens een proefperiode bij “Vocational Training Centre” waar hij tot 2007 werkte en zijn functie bestond uit vertaalwerk voor loodgieters *“en sanitaire”*. In 2007 is de heer B., project manager, overgeplaatst naar *“operation en maintenance”* en heeft B. verzoeker meegenomen naar dit project. Hij heeft tot 2010 met B. samengewerkt, waarna hij is overgeplaatst naar Maidan Shar in de provincie Wardak bij de onderhoudsdienst van de legerbasis in opdracht van Contrack. Hij verwijst naar een “Vehicle Pass” waarin staat dat Contrack en US Army Corps of Engineers samenwerkten. Hij stelt dat hij van zaterdag tot donderdag werkte en wekelijks met een konvooi van de Amerikanen naar huis kwam. Verder stelt hij dat Contrack werkte voor de US Army Corps of Engineers en dat hij voor Contrack werkte. Hij verwijst naar zijn gehoorverslag waar hij stelde: *“Ze hebben mij niet veel tijd gegeven om alles mooi uit te leggen”* en dat hij voor hetzelfde bedrijf heeft gewerkt maar in verschillende afdelingen. Hij meent dat kleine tegenstrijdigheden geen reden mogen vormen om zijn tewerkstelling en zijn vrees voor vervolging in twijfel te trekken.

Verder meent verzoeker dat het feit dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag stelde dat hij vanaf 2007 als tolk werkte, terwijl hij tijdens zijn tweede asielaanvraag verklaarde dat dit vanaf 2005 het geval was, niets verandert aan zijn vrees voor vervolging.

Betreffende zijn terugkeer stelt verzoeker dat hij is teruggekeerd *“omdat hij voor zijn vertrek losgeld betaald had en omdat hij van zijn broer kreeg te horen dat zijn vader doodziek is.”* Waar verweerder meent dat hij omwille van economische motieven na zijn terugkeer opnieuw voor de Amerikanen is gaan werken, voert verzoeker aan dat het niet toe doet om welke reden hij opnieuw voor de Amerikanen heeft gewerkt.

Verzoeker meent dat hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

Verzoeker wijst erop dat verweerder heeft nagelaten om te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat hij jarenlang met buitenlandse troepen en de Afghaanse overheid heeft gewerkt en dat hij zelfs een aanvraag heeft ingediend voor de “Special Immigrant Visa” (SIV), hetgeen volgens hem een bewijs is dat hij voor de Amerikanen heeft gewerkt en dat zijn leven in gevaar was.

Tevens wijst verzoeker erop dat de bestreden beslissing werd genomen zonder zijn echtgenote te hebben gehoord. *“Verweerder weet niet of de echtgenote en het kind van verzoeker ook vrezen vervolgd te worden. Als ja, op welke gronden? Dezelfde zoals haar/zijn echtgenoot/vader of andere gronden?”*

2.1.1.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“Verweerder heeft nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”.

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.”

2.2. Stukken

Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift: een “Temporary ID” van 1 oktober 2005 (stuk 2), badges van Contrack van 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2013 en 2014 (stukken 3-9), een toegangkaart van korps 201 (stuk 10), foto’s van een aanslag (stuk 11), een “certificate of training” (stuk 12), foto’s met Afghaanse en Amerikaanse officieren (stuk 13), een visitekaart van de heer B. (stuk 14), een “Vehicle Pass” (stuk 15), een bewijs van zijn aanvraag voor “Special Immigrant Visa” (stuk 16), een kopie van de “bijlage 26” van zijn echtgenote (stuk 17) en een “Management Certificate”, een “Cash Receipt Contrack”, een “Certificate of Appreciation” en een klacht bij de overheid (“*Bijkomende documenten*”).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een document van Contrack neer (rechtsplegingdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van zijn werkzaamheden voor de buitenlandse organisatie Contrack, ook nadat hij vrijwillig naar Afghanistan terugkeerde na het indienen van zijn eerste asielaanvraag in België op 17 januari 2011. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde tewerkstelling bij Contrack gelet op (a) de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over de aanvang van deze werkzaamheden en de duur ervan, (b) het feit dat de documenten die hij ter staving van deze werkzaamheden neerlegt, niet met elkaar en met zijn verklaringen overeenstemmen en (c) het feit dat een neergelegde badge stelt dat hij “translatar” was in de plaats van “translator”; (ii) evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde gevolgen van zijn reeds ongeloofwaardig bevonden tewerkstelling gelet op (a) het onaannemelijk karakter van zijn verklaringen over de reden waarom hij in 2011 vrijwillig naar Afghanistan terugkeerde, (b) het feit dat hij zonder afdoende verklaring na zijn terugkeer opnieuw aan de slag gaat bij dezelfde werkgever en zich vestigt op dezelfde plaats als voor hij een eerste maal internationale bescherming vroeg, (c) het feit dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop hij na zijn terugkeer naar Afghanistan opnieuw problemen zou hebben gekend, en (d) het ongeloofwaardig karakter van verzoekers verklaringen over zijn reactie op de bedreigingen van de taliban na zijn terugkeer, gezien zijn beweerde eerdere ervaringen; en (iii) de overige door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in onderhavig verzoekschrift beperkt tot het herhalen van enkele van zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van een aantal blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen, hetgeen niet kan worden aangenomen als een dienstig verweer. Zo verwijst verzoeker naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013 en stelt hij dat hij een risicoprofiel heeft omwille van zijn jarenlange samenwerking met buitenlandse troepen en de Afghaanse overheid. Hierbij verliest verzoeker vooreerst uit het oog dat aan deze

tewerkstelling in de bestreden beslissing terecht geen geloof wordt gehecht. Bovendien dient verzoeker zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en is een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe niet voldoende. Waar hij stelt dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met zijn profiel, laat verzoeker na *in concreto* te duiden waar, wanneer of op welke wijze verweerder volgens hem geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn profiel, noch valt dit af te leiden uit een lezing van de bestreden beslissing.

Behalve de kopie van de "bijlage 26" van zijn echtgenote, de aanvraag voor een "Special Immigrant Visa" en de foto's van een aanslag, zijn de overige bij onderhavig verzoekschrift gevoegde stukken allen documenten die reeds ten tijde van de beoordeling van de commissaris-generaal voorlagen. Het louter opnieuw bijbrengen van deze stukken volstaat op zich geenszins om deze beoordeling alsnog om te buigen. De hiervoor vermelde bijkomende stukken zijn voorts niet van aard de motieven in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Betreffende de kopie van de "bijlage 26" van zijn echtgenote, dient vastgesteld dat verzoeker erop wijst dat de bestreden beslissing werd genomen zonder zijn echtgenote te horen en stelt hij zich de vraag of verweerder wel weet op welke gronden zij een asielaanvraag indiende en of dit al dan niet dezelfde gronden zijn als waarop hij zich beroept, terwijl verzoeker zelf de uitgelezen persoon is om deze vragen te beantwoorden. Desalniettemin laat hij in onderhavig verzoekschrift geheel na enige concrete informatie te verschaffen met betrekking tot de asielmotieven van zijn echtgenote. Daarbij dient erop gewezen dat ieder dossier individueel wordt behandeld. Verzoeker toont niet aan dat de asielaanvraag van zijn echtgenote elementen zou bevatten die onontbeerlijk zijn voor de beoordeling van zijn eigen onderhavige asielaanvraag. De "aanvraag voor een Special Immigrant Visa" betreft niet meer dan een kopie van e-mailverkeer tussen verzoeker en zijn raadsman, waaruit hooguit kan worden afgeleid dat verzoeker een dergelijke aanvraag indiende, doch hieruit blijkt geenszins dat deze aanvaard werd of op basis waarvan deze aanvraag zou zijn ingediend. Aangaande de foto's van de aanslag dient vastgesteld dat hierop enkel vernielingen aan en in een gebouw te zien zijn, doch geenszins valt hiermee onomstotelijk vast te stellen dat het om een gebouw van verzoekers werkgever zou gaan of dat de vernielingen door een aanslag zouden hebben plaatsgevonden, laat staan dat deze aanslag ertoe zou hebben geleid dat zijn badge van 2006 een onaanvaardbare spelfout bevat. Foto's zijn immers gemakkelijk te manipuleren wat betreft de afgebeelde plaats en omstandigheden en er valt niet uit af te leiden door wie, waar en wanneer ze zijn gemaakt.

Verder stelt verzoeker dat hij in oktober 2005 bij Contrack begon te werken tijdens een proefperiode bij "Vocational Training Centre", waar hij tot 2007 werkte en zijn functie bestond uit vertaalwerk voor de loodgieters en "*sanitaire*". Dit doet op zich evenwel op geen enkele wijze afbreuk aan het feit dat hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij pas sinds 2007 bij Contrack werkte. Verzoekers uiteenzettingen in onderhavig verzoekschrift over zijn overplaatsing naar Maidan Shar en over de samenwerking tussen het US Corps of Engineers en Contrack zijn niet meer dan een herhaling van reeds afgelegde verklaringen. Waar hij stelt dat "*kleine tegenstrijdigheden geen reden mogen vormen om zijn tewerkstelling en de vrees voor vervolging in twijfel te trekken*", dient erop gewezen dat het *in casu* niet om "*kleine tegenstrijdigheden*" gaat maar om tegenstrijdigheden die raken aan de kern van zijn asielmotieven. Waar verzoeker stelt dat het feit dat hij de aanvang van zijn beweerde tewerkstelling bij Contrack op twee verschillende momenten situeert (2005 en 2007) niets verandert aan zijn vrees voor vervolging en dat het er niet toe doet dat hij omwille van economische motieven opnieuw "*voor Amerikanen gewerkt heeft*", komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dit klemt des te meer daar het document dat verzoeker ter terechtzitting neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 7) 2 januari 2010 als aanvangsdatum vermeldt, zodat dit stuk eerder dan zijn asielrelaas te ondersteunen, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Waar hij stelt dat hij naar Afghanistan is teruggekeerd "*omdat hij voor zijn vertrek losgeld betaald had en omdat hij van zijn broer kreeg te horen dat zijn vader doodziek is*", dient vastgesteld dat verzoeker zichzelf opnieuw tegenspreekt daar hij eerder verklaarde dat zijn vader het losgeld had betaald (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken eerste asielaanvraag). Verder doet dit geen enkele afbreuk aan de pertinente opmerking in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat zijn broer hem zou overtuigen om terug te keren naar zijn regio van herkomst waar twee van zijn familieleden net werden vermoord omwille van zijn activiteiten en die van zijn broer.

Gezien hetgeen voorafgaat dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt

hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuen burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze pertinente analyse die steun vindt in het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) en die bijgevolg als vaststaand wordt beschouwd en door de Raad wordt overgenomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER